

tater i sanitær Hensende, som skulle tjene til Betyggelse for Sundhedspleien, og jeg vil tilføje, at det er naturligt langt fra nødvendigt for Laboratoriet altid at undersøge alle de Prøver, som komme ind. For at anføre et Exempel skal jeg nævne den Forfalskning af Peber, som jeg omtalte i mit forrige Foredrag. Derfor der fra en By indkommer 10 Prøver, og det viser sig, at de 2—3 af dem ere forfalskede paa samme Maade, behøves der ikke mere. Naar man veed, fra hvilket Sted Kjøbmændene have kjøbt deres Peber, veed man jo, fra hvilken Kilde det kommer, og saa er det muligt der at standse det Onde, som der er Tale om. Jeg skal ikke anføre andre Exempler, jeg antager, at det i denne Hensende er nok, hvad jeg her har udtalt. Endnu vil jeg med Hensyn til Straffene sige nogle Ord. Der faldt fra den ærede Minister i forrige Møde en Ytring, som blev gien- tagen, om ikke med de samme Ord, saa dog med den samme Tanke, i dette Møde, og det var den, at man maatte forhøje Straffene, for at det ikke skulde kunne betale sig for Lovovertrædere at tage Straffen. De maatte ikke have Fortjeneste derved, med andre Ord. Straffen maatte kunne opveie Værdien af Forbrydelsen. Jeg tror ikke, at det kan være den ærede Ministers Mening at udtale i Almindelighed, at den danske Straffelov er af den Besskaffenhed, at det kan betale sig for Forbryderen at begaa Lovovertrædelser, fordi den Fordel, der var derved, er større end det Straffende, man derved udsætter sig for. Det vilde være spørgeligt, om det stod saaledes til med vor Straffelov herhjemme. Jeg er ogsaa overbevist om, at det ikke kan have været Meningen med den Udtalelse, som den ærede Minister kom med, uagtet Ordene kunde give nogen Anledning til at formode det. Den ærede Minister forsøgte idag med forskellige Ytringer ligesom at føre et Slags Bevis for, at der gaves Tilfælde, hvor det kunde betale sig at begaa en Lovovertrædelse, fordi Gevinsten var større end Straffen. Jeg skal ikke nærmere komme ind paa en Kritik af de Udtalelser, der i den Retning faldt fra den ærede Justitsminister, men jeg tror ikke, at en saadan Ytring i Virkeligheden lader sig begrunde. Vor Straffelovgivning er sikkerlig paa intet Punkt saadan, at det kan betale sig at overtræde den med fuld Bevidsthed om, at man bliver straffet, fordi den Gevinst, som Forbrydelsen bringer, er større

end det Onde, som Straffen medfører. Jeg tror, at en saadan Paastand ikke kan fremsføres og heller ikke vil blive fremsført idetmindste ganske i den Mening. Jeg skal til Slutning sige, at naar der fra nogle ærede Medlemmer, det ærede Medlem fra Odense (Roch) og det ærede Medlem fra Skanderborg Amt (Bajer) er faldet Ytringer, som synes at forudsætte, at vi, der have stillet de Vædringsforslag, der i Betænkningen ere betegnede som stillede af et Mindretal under Nr. 1, skulde være Modstandere af Loven, skulde have iinde paa denne Maade at forhindre Lovens Fremkomst. Jeg behøver ikke at sige, at naar man vil tillægge os saadanne Hensigter, beror det paa en Misforstaaelse (Udfrydelse af Bajer), og det glæder mig at høre det ærede Medlem fra Horsens (Bajer), som sidder her lige overfor mig, i dette Øieblik afbryde mig og sige, at jeg har Ret deri. Jeg har heller ikke kunnet undgaa at glæde mig over, at det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (Bust) og den meget ærede Justitsminister heller ikke i saa Hensende paa nogen Maade have misforstaaet os. Den Ordning, som vi byde, og med Hensyn til hvilken der ikke er saa stor principiel Forskjel mellem os og den ærede Minister, saaledes som den ærede Minister ogsaa selv fremhævede, er, at vi byde Oprettelsen af et kemisk Laboratorium, en Autoritet, som har Kundskab til at kunne træffe sine Afgjørelser paa dette Omraade, en Veiledning for Politiet fra dette kemiske Laboratorium til at foretage Undersøgelser paa fornøden systematisk, omfattende og rigtig Maade, en Afgang for dette Laboratorium til at henvende sig til Regjeringen igjennem Sundhedskollegiet og til at gjøre opmærksom paa alle saadanne Foranstaltninger, som paa det Omraade, Loven omhandler, maa anses for at være ønskelige, enten administrativt eller fra Lovgivningsmagtens Side, og endelig en Besøielse for Kommunerne til, hvor Politiets Kræfter ikke vise sig at være tilstrækkelige, at give dette en Assistance. Jeg tror, at det er en Ordning, om hvilken man tør haabe, at den vil blive heldbringende, og jeg tror ikke, at den meget ærede Justitsminister vilde fortryde det, hvis han kunde overtale sig til at følge os. Saaledes som den meget ærede Justitsminister vil, nemlig at gjøre et Forsøg i nogle forholdsvis saa Kjøbstæder paa at paatvinge disse nogle særlige Undersøgere, tror jeg ikke vil føre til den tilfattede Hensigt, og jeg